

BUSCANT LA VERITAT

Hi havia una vegada una nena que es deia Sophie. Provenia d'Holanda, però dos anys després els seus pares la van abandonar a un orfenat. Sis mesos després, una família molt gran i unida la va adoptar i li va donar un lloc on viure. Es va adaptar a la seva nova escola molt ràpidament i hi va fer una amiga: la Lola.

Ara, catorze anys després, encara es preguntava per què els seus pares l'havien abandonat. Aquell divendres a la tarda va decidir anar a buscar respostes. Quan va acabar la classe de matemàtiques, va anar a buscar la Lola a classe de biologia. Juntes van fer el camí de tornada parlant d'aquell cap de setmana.

- Saps que els meus pares no estan aquí aquest cap de setmana? —va dir la Sophie.
- Ahhh! Doncs podem quedar i... —va començar la Lola, veient que la Sophie la mirava una mica trista.
- Jo havia pensat en anar a l'orfenat on vaig créixer —va afegir la Sophie.
- Però... per què vols tornar allà? —va preguntar la Lola.
- Perquè vull respostes... M'acompanyaries? —va preguntar la Sophie.
- I tant, però els meus pares no em deixaran —va dir trista la Lola.
- Li direm que farem una festa de pijames —va proposar la Sophie.
- D'acord —va cedir la Lola.

L'endemà al matí, la Sophie i la Lola havien quedat a la parada d'autobusos que estava només a vint minuts de l'orfenat. Durant aquell trajecte tan avorrit, van arribar finalment.

L'orfenat era negre i molt fosc, diferent del record càlid i protector que tenia la Sophie. Sense gaire ganes, les dues amigues es van endinsar dins les reixes de l'edifici. Van obrir aquella porta gegant que feia un soroll esgarrifós i una monja amb la pell blanquíssima i un vestit negre les va mirar amb cara de pomes agres.

Una mica avergonyides, es van apropar i la Sophie es va llençar a preguntar:

- Te'n recordes de mi?

La monja es va quedar paralitzada.

- Ets tu, Sophie? —va preguntar dubtosa.
- Sí!! Soc jo, te'n recordes? —va dir molt contenta la Sophie.
- I tant! En què et puc ajudar, bonica? —va dir la monja, canviant alegrement l'expressió de la cara.

La Sophie va continuar:

- M'encantaria poder veure els fitxers de la meva adopció.

La cara de la monja es va tornar blanca com la neu.

— D'acord, segueix-me —va dir seriosa.

Les va acompanyar a una sala amb una llum tènue que il·luminava una tauleta amb papers a sobre. La Sophie s'hi va apropar tímidament i els va observar amb atenció. La seva cara va canviar.

— Aquí posa que els meus pares biològics viuen aquí —va dir sorpresa la Sophie.

— Sí... És veritat. Fa dos mesos van venir a buscar-te, però els teus pares adoptius, l'Annabel i el Joel, no volien que parlessis amb ells. Si vols... et puc donar la ubicació —va dir la monja.

Sense dir res més, la Sophie va agafar el paper i va prendre la mà de la Lola. Van sortir corrents, van agafar un autobús i es van parar a la parada més propera a la ubicació. Van començar a picar casa per casa preguntant per la Sophie, però ningú era el que buscaven.

Després d'una estona, la Sophie i la Lola no podien més.

— No creus que s'està fent tard? —va dir la Lola.

— Però he de trobar els meus pares —va dir la Sophie amb la veu trencada.

— No passa res si no els trobes. Tornarem un altre dia —va dir la Lola intentant consolar-la.

De sobte, es va sentir un soroll molt fort que venia d'una cuina que es veia des d'una finestra. Curioses, la Sophie i la Lola es van apropar i van veure una família veient una pel·lícula i un nen jugant al jenga, el joc que havia provocat el soroll. La Sophie es va girar cap a la Lola amb cara de sorpresa:

— Són ells! Els meus pares! Tenen el mateix somriure! —va dir alegre la Sophie.

Es va apropar a la porta, però abans de tocar el timbre va sentir una sensació molt estranya: un nus a l'estómac i el cor li batejava molt ràpid, com si volgués sortir-li del pit. Llavors es va girar i va pensar que ja tenia família; no necessitava trobar els seus pares biològics. Ja tenia uns pares que l'estimaven, i molt. Li feia ràbia haver-se adonat tan tard.

Sense dir res més, van tornar a pujar a l'autobús de camí a casa. Es van acomiadar i la Sophie va entrar a casa seva, on els seus pares l'esperaven després de passar tot el dia fora. Ella només va dir: Gràcies. A continuació va pujar corrents les escales fins a la seva habitació, amb el cor ple d'alegria i gratitud.